

Farkas Gábor
[a fényvel szivárog]

Minden metafora rímre erőltet,
pedig a szavak csak szétszórt szilánkok,
miből a gondolatnyi lét szivárog,
de tükrözik a légzést, az esőket,

a mozdulatlanságokat. Ébrednek.
Karod pihéin a fény és az árnyék,
mint Holdnak az éjjel, olcsó alátét.
Ahogy magánhangzókon az ékezet,

szembeszegülnek a fényvel az apró
szórszálak, és versbe szedem adandó
pillanatban a képet. Így őrizlek meg,

mert a szavak éveinkre rímelnék.
Mikor a mozdulatlanság hiányzik –
göröngyösülnek szinesztéziáid.

[dialogus]

– Háromkirályok, arany, tömjén, mirha –
felejthető jelképek irgalmaid.

Mennél. Csak idézeted maradna itt,
Isten-mimikád árnyéka. És mintha

érdelkelnélek, hozzám érsz, kérdezel.

– Rettennek a reggeltől a mélységek,
nézd csak, még a villamosok is késnek –
a feltámadást ma már nem éred el.

– A messiás-léttől fuldokolsz; tudom,
illatot remélsz a szennyes foltokon,
üdvözülést, pedig tudod, némelyik

bűnre a megbocsájtás nehézkedik.

– Te meg az önvádat kaparod. Viszket.
Istálló-homályban jászolos kisdéd.

[nem nyelvi jel]

Hogy kikezd a folyton átszótt lét-líra,
magad sem gondoltad. Hogy a költészet
rímekkel zárt határ, hogy minden bölcs nézet
lehet téves, a tenger végén vissza-

fordul a szél, nem hitted volna végképp.
Mégis otthonod az esetlen derű,
amiben a nehézkedés egyszerű
képlet csak. Folytonos visszhang a kétség,

és tél van. Az évszaktól függetlenül
mindig mozdulatlan tél. De legbelül
bársony-nappalokat hordoz a tavasz,

az éj és éj között minden ugyanaz.
Eddig – mint átvitt jelentés a szóban –,
úgy surrantál gesztusaiddal szótlan.

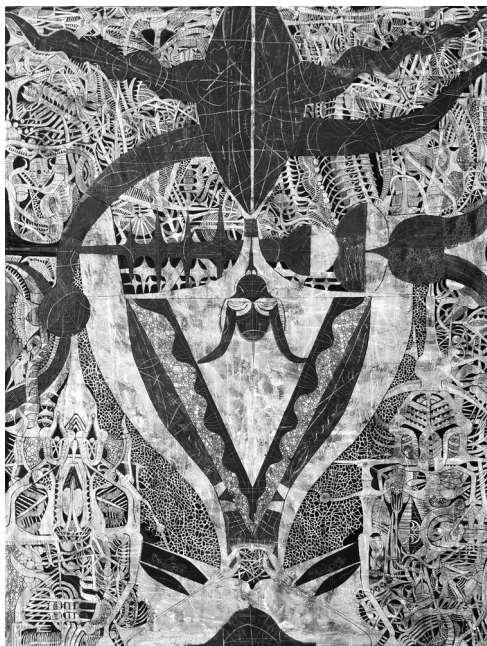
[végül]

Sodródsz magadba, de éned nem enged
megérkezni. Ül le, igyunk valamit.
A nehézkedés úgymint átalakít,
ne siess, hagyd a francba az egészséget.

Nagypénteken voltunk mama sírjánál.
Hideg volt, mégsem vettem fel kabátot.
Temettek épp, földeltek a lapátok,
minden rög hangosabb volt a sírásnál.

A fák mama sírja fölé hajoltak,
árnyékolták a sirt és a halottat.
A rövid beszéd után a gyászolók

mondtak egy miatyánkot, hazamentek,
a holtak közé szorultak imáik.
Ki vonszolta a költeményt idáig?

Abszorpció, 2023
(90 x 120 cm, olaj, vászon)